

Tidsrum blev Kravet herom henvist til at ske Fyldest, naar en Omordning af den borgerlige Retspleje havde fundet Sted. Da denne imidlertid ikke blev til noget, og da der yderligere maaske vilde hengaa, et længere Tidsrum, inden en Omordning af den borgerlige Retspleje kunde finde Sted, indtog man i Henhold til en Beslutning, som blev tagen i Folketinget i Samlingen 1895—96, et andet Standpunkt, idet man mente, at det nu var paa Tiden — uanset om der var gennemført en Omordning af den borgerlige Retspleje eller ej — at indføre en gennemgribende Reform af den militære Retspleje. Der blev da nedsat en Kommission, som imidlertid ikke kom til en virkelig Afslutning med sine Forhandlinger, da de fornødne Penge ikke længere bleve stillede til dens Raadighed. Nu er Regeringen vendt tilbage til det gamle Standpunkt, at en endelig og gennemgribende Omordning af den militære Retspleje maa følge efter Omordningen af den borgerlige Retspleje, men i Betragtning af de usikre Udsigter, som denne kan have, foreslaar Regeringen en Omordning af midlertidig Karakter paa visse Punkter og paa den gældende Rets Grundlag. Mod dette Standpunkt har jeg intet at bemærke. Ingen kan jo forudsige noget om, hvornaar Omordningen af den borgerlige Retspleje vil være en fuldbyrdet Kendsgerning. Og selv om det f. Eks. skulde indtræde, at der virkelig blev Enighed mellem Lovgivningsmagtens Faktorer endogsaa i denne Samling om den borgerlige Retsplejes Ordning, vilde der dog ifølge Lovforslagets Bestemmelser hengaa mindst 2 Aar fra Lovens Vedtagelse, inden den træder i Kraft. Selv under denne gunstigste Forudsætning er der altsaa sikkert et Tidsrum aabent for en mindre gennemgribende Reform af den militære Retspleje paa den gældende Rets Grundlag. — De Punkter, som man ved det foreliggende Lovforslag har valgt at ændre gennem en saadan midlertidig Lovgivning, ere ogsaa dem, som jeg mener, det maa komme an paa. Efter mit Skøn er der intet at udsætte paa dette Valg og heller ikke mod den omsigtsfulde Maade, hvorpaa det er gennemført: det bærer kendelige Spor af, at det er udspunget fra meget sagkyndig Haand. Det oprindelige Regeringsforslag er undergaaet visse Forandringer i det andet Ting, men jeg mener ogsaa, at disse Ændringer til dels ere meget vel begrundede og fuldt forsvarlige, i hvert Fald kan man imødegaa mulige Indvendinger med, at de ikke gøre Skade.

Imidlertid er det dog ganske naturligt, naar man behandler et saadant Lovforslag med fuld Erkendelse af, at det maa støtte sig til den gældende og nu bestaaende Ret, at opkaste det Spørgsmaal, hvilke Forandringer det er sandsynligt, at det vil undergaa, hvis Loven om den borgerlige Retspleje gaar i Orden, om dets Vedtagelse vil volde særlige Vanskeligheder for en senere gennemgribende Omordning af den militære Retspleje. Det er klart, at hvis dette Lovforslag bliver til Lov, maa den ved den etablerede Ordning undergaa visse Forandringer, naar et Forslag om den borgerlige Retspleje maatte være vedtaget. Der er jo for det første dette, at Lovforslaget her henviser til Retter, som, hvis den borgerlige Retspleje gaar i Orden, ikke længer ville findes. Landsoverretten i København vil ikke findes, men der vil findes en østre Landsret. Dette er dog et rent formelt Spørgsmaal, som let kan ordnes, naar Loven om den borgerlige Retspleje gaar i Orden. — Der er et andet, rent formelt Punkt, som jeg vanskelig kan tænke mig har en særegen Tilslutning til militære Hensyn. Jeg kan i alt Fald ikke let tænke mig disse. Det angaar den Oversættelse, Lovforslaget har valgt af Begrebet „Aktor“ — et Aktorat indføres jo ved dette Lovforslag i visse Tilfælde, og dertil har jeg intet at sige. Oversættelsen lyder paa, at vedkommende kaldes „Paataler“. Det Ord kende vi ikke i den gældende Ret, og naar vi have oversat Aktor i den borgerlige Retspleje, have vi uden Betænkning brugt Ordet „Anklager“ baade i de tidligere Lovforslag, hvor der var Tale om en anklagende Myndighed, en offentlig Anklager til at udføre Aktionen, Paatalen, og i det nu foreliggende Lovforslag, hvor Talen er om den særlige anklagende Myndighed. Man taler om Paatalemyndigheden, men har et Antal offentlige Anklagere til at udføre Paatalen. Det forekommer mig, at Ordet Paataler er ligesom noget mildere end Ordet Anklager, og jeg ved ikke, hvorfor de militære Forbrydere skulle have en mildere Angriber end de borgerlige. Dette er dog som sagt et rent formelt Punkt.

Større Betydning har det, om den Ordning af Forsvarerhvervet, som indføres her, kan bringes i Overensstemmelse med den borgerlige Retspleje. Her er Forholdet det, at med Hensyn til Spørgsmaalet om, i hvilke Tilfælde offentlig Forsvarer skal beskikkes, er der hidtil ikke opnaaet Enighed mellem Folketing og Landsting, og det er altsaa ikke muligt i dette Øjeblik at sige, om Omraadet for Forsvarerens